

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie z zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa
sporządzonego przez **K.C.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 4 lutego 2025r.
wniosku Sądu Rejonowego w Olkuszu
z dnia 10 stycznia 2025r., sygn. akt II Kp 407/24
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olkuszu, wskazanym wyżej postanowieniem, na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy prowadzonej z zawiadomienia K.C. do rozpoznania sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Wniosek Sądu został uzasadniony faktem, że sprawa dotyczy „sędziów i pracowników Sądu Rejonowego w Olkuszu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Uzasadnienie wydanego w tym przedmiocie postanowienia nie zawiera przekonujących argumentów mogących świadczyć o tym, że pozostawienie niniejszej sprawy we właściwości sądu powołanego ustawowo do jej rozpoznania, mogłoby stanowić zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, będącego wyłącznym kryterium przekazania sprawy – na podstawie art. 37 k.p.k. – innemu sądowi równorzędnemu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wyjątkowy charakter instytucji uregulowanej we wskazanym przepisie, podkreślając że zbyt szerokie jej stosowanie może spowodować skutki wręcz sprzeczne z *ratio legis* powołanego przepisu, osłabiając poczucie zaufania nie tylko do konkretnego sądu, lecz również do całego wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2000r., sygn. akt II KO 156/00, Prok. i Pr. 2001, nr 1, poz. 9). Tylko więc w szczególnych wypadkach, gdy zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości jest realne, uznać można, że istnieją istotne racje przemawiające za odstępniem od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, również w znaczeniu miejscowym.

Tymczasem w niniejszej sprawie K. C. skierował do dwóch sędziów wskazanego Sądu pismo określone przez niego jako „*nakaz zaprzestania nielegalnego funkcjonowania sądu*”. Pismo to nie zawiera żadnych konkretnych wskazań, że zostało popełnione przestępstwo - jakie, jak zakwalifikowane, przez kogo popełnione.

Pomimo tego nadano tym pismom bieg procesowy. Prokuratura Rejonowa nie wykonując w sprawie żadnych czynności odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie, wskazując, że pismo K. C. nie zawiera żadnych konkretów na czym miałyby polegać nieprawidłowości w funkcjonowaniu Sądu Rejonowego w Olkuszu. Tym bardziej dotyczy to więc działań poszczególnych sędziów.

W tej sytuacji, skoro pismo, które zostało potraktowane jako zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa nie zawiera żadnych konkretów odnoszących się do sędziów czy ich czynów, nie sposób przyjąć, że istnieją jakiekolwiek przeszkody do rozpoznania kolejnych pism K.C. (potraktowanych jako zażalenie) przez sąd właściwy.

W szczególności zaś, jak wskazano to powyżej, we wniosku Sądu Rejonowego nie wykazano, że postąpienie w tym przypadku, zgodnie z

ustawowymi przepisami o właściwości, stworzy jakiegokolwiek zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]